

ການເຮັດທຸລະກິດໃນ ສປປ ລາວ:

ຂໍ້ຈຳກັດດ້ານຜະລິດຕະພາບ

ສະພາບລວມ

ຂໍ້ມູນການສຳຫລວດໃໝ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການດຳເນີນທຸລະກິດ ຢູ່ ສປປ ລາວ ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແຕ່ອາດກຳລັງຈະຖືກຊຸດໂຊມລົງ. ບັນດາຂໍ້ຈຳກັດຕໍ່ການເຮັດທຸລະກິດ ທີ່ຍົກຂຶ້ນໂດຍ ບັນດາບໍລິສັດທີ່ຖືກສຳຫລວດໃນປີ 2016 ແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວຂອງທຸລະກິດນອກລະບົບ ໂດຍມີ 40 ເປີເຊັນ ຂອງບັນດາບໍລິສັດໄດ້ກ່າວເຖິງບັນຫານີ້, ຖັດລົງມາແມ່ນ ອັດຕາອາກອນ ດ້ວຍ 33 ເປີເຊັນ ແລະ ການຂົນສົ່ງ ດ້ວຍ 23 ເປີເຊັນ. ຜົນສຳຫຼວດນີ້ ແມ່ນຕ່າງຈາກປີ 2012 ຊຶ່ງການກ່າວເຖິງແຕ່ລະບັນຫາ ບໍ່ເກີນ 20 ເປີເຊັນ ແລະ ບັນຫາທີ່ມັກກ່າວເຖິງຫລາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນ ການສໍ້ລາດບັງຫລວງ, ໄຟຟ້າ, ແລະ ລະດັບການສຶກສາຂອງຄົນງານ. ນອກຈາກນັ້ນ ການວິເຄາະຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພາບຂອງທຸລະກິດໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜະລິດຕະພາບຂອງແຮງງານໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນຍັງຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າ ຊຶ່ງຄ່າກາງຂອງຜະລິດຕະພາບແຮງງານແມ່ນປະມານ 4600 USD ແລະ ຕໍ່າກວ່າບັນດາປະເທດໃນພາກພື້ນ. ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຈາກການສຳຫລວດ ແມ່ນບໍ່ແຕກຕ່າງຫລາຍໃນທາງສະຖິຕິຈາກການສຳຫລວດຫລາຍຄັ້ງຜ່ານມາ. ສິ່ງທີ່ໜ້າກັງວົນຫລາຍກໍ່ຄື ບັນດາບໍລິສັດທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດໄດ້ດີທີ່ສຸດໃນ ສປປ ລາວ ທີ່ຈັດຢູ່ອັນດັບທີ່ 90 ເປີເຊັນໄທ່ຂອງກຸ່ມຂໍ້ມູນທີ່ສຶກສາ ແມ່ນຜະລິດຕະພາບແຮງງານ ຍັງນຳຫລັງຫ່າງໄກຈາກບັນດາບໍລິສັດທີ່ຈັດອັນດັບສຶກສາແບບດຽວກັນໃນບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ.

ສະພາບການທົ່ວໄປ

ສປປ ລາວ ໄດ້ມີການເຕີບໂຕທາງເສດຖະກິດຢ່າງໜ້າປະທັບໃຈໃນໄລຍະທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ ໂດຍແມ່ນອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ GDP ສະເລັຍ 7 ເປີເຊັນ ຊຶ່ງສ່ວນຫລາຍແມ່ນຢູ່ໃນຂະແໜງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ການຫລຸດລົງຂອງຄວາມທຸກຍາກແມ່ນຍັງຢູ່ໃນສັດສ່ວນທີ່ໜ້ອຍຢູ່ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ. ສະພາບແວດລ້ອມສຳລັບການລົງທຶນແມ່ນຍັງມີສິ່ງທ້າທາຍ ໂດຍຍັງມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ ແລະ ສປປ ລາວ ໄດ້ຖືກຈັດຢູ່ໃນອັນດັບທີ 139 ໃນຈຳນວນ 190 ປະເທດ ໃນບົດລາຍງານກ່ຽວກັບ ການດຳເນີນທຸລະກິດ ໃນປີ 2017. ສຳລັບ ດັດຊະນີຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນໂລກ ຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ຖືກຈັດຢູ່ໃນອັນດັບທີ 93 ໃນຈຳນວນ 138 ປະເທດ. ປະເດັນທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດສິ່ງທ້າທາຍເຫລົ່ານີ້ ປະກອບມີປະສິດທິພາບຂອງການປະຕິບັດລະບຽບການຍັງອ່ອນ, ການຄວບຄຸມການສໍ້ລາດບັງຫລວງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງລັດດ້ວຍກົດໝາຍ ຊຶ່ງສ່ວນຫລາຍແມ່ນເປັນໄປຕາມ “ວິທີການປະຕິບັດເປັນແຕ່ລະກໍລະນີ” ຊຶ່ງພາໃຫ້ການຄາດຄະເນລ່ວງໜ້າ ແລະ ຄວາມໄປ່ງໃສໜ້ອຍລົງ. ເອກະສານຫຍໍ້ສະບັບນີ້ ມີຈຸດປະສົງເພື່ອວິເຄາະທັດສະນະຂອງບັນດາບໍລິສັດກ່ຽວກັບສິ່ງທ້າທາຍເຫລົ່ານີ້ ໃນການດຳເນີນທຸລະກິດທີ່ຢູ່ໃນປະເທດ ໂດຍນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນການສຳຫລວດວິສາຫະກິດໃນປີ 2016.

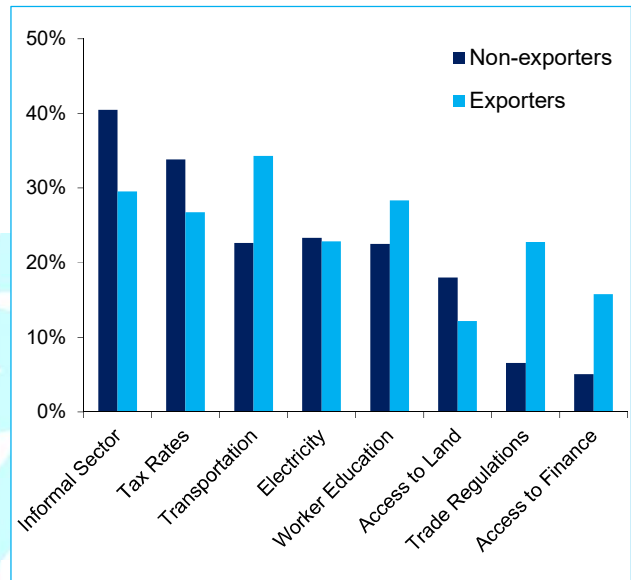
ການສຳຫລວດວິສາຫະກິດ ແມ່ນໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂດຍກຸ່ມທະນາຄານໂລກ ແລະ ບັນດາຄູ່ຮ່ວມງານໃນທຸກສ່ວນໃນລະດັບພາກພື້ນ ແລະ ການສຳຫລວດໄດ້ກວມເອົາບັນດາບໍລິສັດຂະໜາດນ້ອຍ, ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່ຢູ່ໃນຂະແໜງການ ທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ, ຂະແໜງການທີ່ບັນທາງການ ແລະ ຂະແໜງເອກະຊົນ. ການສຳຫລວດໄດ້ສຸມໃສ່ຫລາຍປະເດັນກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງທຸລະກິດ ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າຂະແໜງເອກະຊົນຈະມີການປະກອບສ່ວນຢ່າງຫລວງຫລາຍຕໍ່ເສດຖະກິດ ຫລື ບໍ່. ການເກັບກຳຂໍ້ມູນຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນໄດ້ດຳເນີນໃນໄລຍະ ແຕ່ເດືອນມັງກອນ ຫາ ມິຖຸນາ 2016 ແລະ ໄດ້ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ສຳຫລວດກ່ອນໜ້າແລ້ວໃນປີ 2012 ແລະ 2009.

ຂໍ້ຈຳກັດຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການລົງທຶນໃນ ສປປ ລາວ

ຂໍ້ຈຳກັດຫລັກທີ່ມີຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການລົງທຶນ ທີ່ບັນດາບໍລິສັດເວົ້າເຖິງແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດນອກລະບົບໂດຍ 40 ເປີເຊັນຂອງຜູ້ຕອບສຳພາດໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້. ເລື່ອງທີສອງ ແມ່ນອັດຕາອາກອນ ທີ່ເປັນຂໍ້ຈຳກັດ ໂດຍມີ 33 ເປີເຊັນ ຂອງບັນດາບໍລິສັດໄດ້ກ່າວເຖິງ. ອັດຕາສ່ວນຫລາຍຂອງບັນດາບໍລິສັດໄດ້ເວົ້າວ່າ ບັນຫາໃຫຍ່ແມ່ນການຂົນສົ່ງ, ໄຟຟ້າ ແລະ ລະດັບການສຶກສາຕໍ່າຂອງຄົນງານ. ແຕ່ວ່າກໍ່ຍັງມີຫລາຍປະເດັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍຂຶ້ນກັບປະເພດບໍລິສັດ. ບັນດາບໍລິສັດໃຫຍ່ ມັກກ່າວເຖິງບັນຫາຄົນງານມີການສຶກສາຕໍ່າ, ໃນຂະນະທີ່ ການຂົນສົ່ງແມ່ນບັນຫາຕໍ່ບັນດາບໍລິສັດຂະໜາດກາງ ແລະ ອັດຕາອາກອນ ແມ່ນບັນຫາທີ່ມີຕໍ່ບໍລິສັດຂະໜາດນ້ອຍ. ເມື່ອທຽບໃສ່ລະດັບພາກ ເຫັນວ່າ ບັນດາບໍລິສັດທີ່ຢູ່ທາງພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້ ມັກກ່າວເຖິງປະເດັນຫລັກດັ່ງຂ້າງເທິງວ່າ ແມ່ນບັນຫາຫລັກ ຫລາຍກວ່າບັນດາບໍລິສັດຢູ່ທາງພາກກາງ ຫລື ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ. ບໍລິສັດທີ່ຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ບໍ່ຄ່ອຍມີບັນຫາຫລາຍກ່ຽວກັບພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ຖ້າທຽບໃສ່ບໍລິສັດຢູ່ບ່ອນອື່ນ.

ຜູ້ສົ່ງອອກ ແລະ ບໍລິສັດຕ່າງປະເທດກໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງໃນຂໍ້ມູນການສໍາຫລວດ ເນື່ອງຈາກວ່າ ບັນດາທຸລະກິດປະເພດນີ້ແມ່ນສໍາຄັນຕໍ່ການບົ່ງບອກເຖິງຄວາມສາມາດຂອງປະເທດໃນການແຂ່ງຂັນທາງທຸລະກິດໃນຕະຫລາດສາກົນ. ການຂົນສົ່ງ ແລະ ລະບຽບການຄ້າ ເປັນສິ່ງທີ່ບໍລິສັດສົ່ງອອກ ຈະກັງວົນຫລາຍກວ່າບໍລິສັດທີ່ບໍ່ສົ່ງອອກ. ການຂົນສົ່ງແມ່ນສິ່ງທີ່ກັງວົນຫລາຍທີ່ສຸດ ສໍາລັບບັນດາບໍລິສັດສົ່ງອອກ ໂດຍມີ 34 ເປີເຊັນ ໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງນີ້ ເມື່ອທຽບໃສ່ 23 ເປີເຊັນ ຂອງບັນດາບໍລິສັດທີ່ບໍ່ສົ່ງອອກ, ສ່ວນບັນຫາການຄ້າ 23 ເປີເຊັນ ຂອງຜູ້ສົ່ງອອກ ໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ ຊຶ່ງມີພຽງແຕ່ 7 ເປີເຊັນ ຂອງບໍລິສັດທີ່ບໍ່ສົ່ງອອກ. ສ່ວນບໍລິສັດຕ່າງປະເທດ ໄດ້ມີຄວາມກັງວົນຫລາຍກວ່າບໍລິສັດພາຍໃນ ໃນເລື່ອງອັດຕາອາກອນ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງທີ່ດິນ. 53 ເປີເຊັນ ຂອງບໍລິສັດຕ່າງປະເທດກ່າວວ່າ ອັດຕາອາກອນແມ່ນບັນຫາໃຫຍ່ ຖ້າທຽບໃສ່ພຽງແຕ່ 32 ເປີເຊັນ ຂອງບໍລິສັດພາຍໃນ. 37 ເປີເຊັນ ຂອງບໍລິສັດຕ່າງປະເທດ ເວົ້າວ່າການເຂົ້າເຖິງທີ່ດິນແມ່ນເປັນບັນຫາ ໂດຍມີພຽງແຕ່ 16 ເປີເຊັນ ຂອງບໍລິສັດພາຍໃນທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງ.

ຮູບ 1: ເປີເຊັນຂອງບໍລິສັດທີ່ບອກວ່າບັນຫາລຸ່ມນີ້ແມ່ນບັນຫາຮ້າຍແຮງ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີພຽງແຕ່ 2 ເປີເຊັນ ຂອງບັນດາບໍລິສັດ ທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງການສໍ້ລາດບັງຫລວງ ວ່າແມ່ນບັນຫາໃຫຍ່ກໍ່ຕາມ (ແຕ່ແມ່ນ 8 ເປີເຊັນ ຂອງຜູ້ສົ່ງອອກທີ່ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້), ແຕ່ການສໍາຫລວດໄດ້ສະທ້ອນເຖິງສະພາບເກີດມີການສໍ້ລາດບັງຫລວງຫລາຍໃນຕົວຈິງ, ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການສໍາຫລວດດັ່ງກ່າວ ອາດສະແດງເຖິງການຍອມຮັບກັບສະພາບທີ່ເປັນຢູ່ ຫລາຍກວ່າຈະຍອມຮັບວ່າ ການສໍ້ລາດບັງຫລວງບໍ່ມີຜົນກະທົບຫຍັງຕໍ່ການດໍາເນີນທຸລະກິດ. 49 ເປີເຊັນ ຂອງບັນດາບໍລິສັດໄດ້ເວົ້າວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືກຮ້ອງຂໍ ຫລື ຄາດຫວັງຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ຂອງຂວັນ ຫລື ຈ່າຍເງິນແບບບໍ່ເປັນທາງການ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບໃບອະນຸຍາດກໍ່ສ້າງ ແລະ 74 ເປີເຊັນ ເວົ້າວ່າຕ້ອງໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ສັນຍາໂຄງການຂອງລັດຖະບານ ຊຶ່ງທັງສອງຢ່າງນີ້ແມ່ນອັດຕາສະເລັຍທີ່ສູງກວ່າບັນດາປະເທດໃນພາກພື້ນ ແລະ ປະເທດອື່ນທີ່ມີລາຍຮັບໃນລະດັບຄ້າຍຄືກັນ.

ບັນດາບໍລິສັດທີ່ແມ່ຍິງເປັນເຈົ້າຂອງ ແມ່ນມີຄວາມກັງວົນຕ່າງອອກໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ, ພວກເຂົາ ກ່າວວ່າ ບໍ່ຄ່ອຍມີຄວາມກັງວົນຫຼາຍຕໍ່ກັບຄູ່ແຂ່ງທີ່ເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດນອກລະບົບ ຫຼື ບັນຫາຂອງການຂົນສົ່ງ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ມີພຽງແຕ່ 17 ເປີເຊັນ ຂອງ ບັນດາບໍລິສັດທີ່ແມ່ຍິງເປັນເຈົ້າຂອງ ໄດ້ກ່າວວ່າ ການຂົນສົ່ງ ແມ່ນບັນຫາໃຫຍ່ ຖ້າທຽບໃສ່ 28 ເປີເຊັນ ຂອງ ບໍລິສັດທີ່ແມ່ຍິງບໍ່ເປັນເຈົ້າຂອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, 40 ເປີເຊັນ ຂອງບໍລິສັດທີ່ແມ່ຍິງເປັນເຈົ້າຂອງ ໄດ້ກ່າວວ່າ ບັນຫາໃຫຍ່ຫຼັກໆແມ່ນ ອັດຕາອາກອນ ທຽບໃສ່ 32 ເປີເຊັນ ຂອງ ບໍລິສັດທີ່ແມ່ຍິງບໍ່ເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ 23 ເປີເຊັນ ຂອງ ບໍລິສັດທີ່ແມ່ຍິງເປັນເຈົ້າຂອງ ກ່າວວ່າ ການເຂົ້າເຖິງການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ ເປັນອຸປະສັກ ທຽບໃສ່ ພຽງແຕ່ 16 ເປີເຊັນຂອງ ບໍລິສັດທີ່ແມ່ຍິງບໍ່ເປັນເຈົ້າຂອງ. ໂດຍລວມແລ້ວ, ສປປ ລາວ ສາມາດປະຕິບັດຕົວຊີ້ວັດດ້ານບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ໄດ້ດີກວ່າປະເທດອື່ນໆໃນ ພາກພື້ນອາຊີຕາເວັນອອກ ແລະ ປາຊີຟິກ, ໂດຍມີສັດສ່ວນສູງຂອງບໍລິສັດທີ່ແມ່ຍິງດໍາລົງດໍາແໜ່ງຜູ້ຈັດການຂັ້ນສູງ, ເຈົ້າຂອງທຸລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນແມ່ຍິງ, ແລະ ມີພະນັກງານເຮັດວຽກເຕັມເວລາ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຜູ້ຍິງ.

ການປ່ຽນແປງຈາກການສໍາຫລວດໃນຫລາຍຄັ້ງຜ່ານມາ

ບັນຫາຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງການດໍາເນີນທຸລະກິດປະກົດວ່າໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ຊຶ່ງເຫັນໄດ້ຈາກການສໍາຫລວດລະຫວ່າງປີ 2012 ແລະ 2016 ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແມ່ນຍັງຄືເກົ່າ ໃນຂະນະທີ່ມີການປ່ຽນແປງໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບການຈັດລຳດັບຂອງຄວາມກັງວົນ. ມີທ່າອ່ຽງຫລາຍຂຶ້ນທີ່ບັນດາບໍລິສັດໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ມີຫລາຍຂຶ້ນຂອງສະພາບແວດລ້ອມການລົງທຶນ ແມ່ນບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງໃນປີ 2016 ທຽບໃສ່ປີ 2012 ເຖິງແມ່ນວ່າ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງການເພີ່ມຂຶ້ນ ອາດສະແດງເຖິງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຍາກຍິກບັນຫາຄວາມກັງວົນດັ່ງກ່າວຂຶ້ນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ໃນເມື່ອຖືກຖາມໃຫ້ບອກພຽງແຕ່ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດວ່າມີຫຍັງແດ່, ຄໍາຕອບກໍ່ຍັງແມ່ນຄືເກົ່າຕະຫລອດ ນັ້ນແມ່ນ ບັນຫາທຸລະກິດນອກລະບົບ, ອັດຕາອາກອນ ແລະ ລະດັບການສຶກສາຂອງຄົນງານ ທີ່ໄດ້ກ່າວຢ່າງເອກະພາບວ່າ ເປັນບັນຫາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ.

ສໍາລັບຜູ້ສົ່ງອອກ ການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ ບໍ່ຖືວ່າເປັນບັນຫາຫລັກອີກແລ້ວ ແຕ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດນອກລະບົບ ແມ່ນບັນຫາໃຫຍ່. ຄົນງານທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕໍ່າ ຍັງຖືວ່າແມ່ນບັນຫາໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງຂອງບັນດາບໍລິສັດສົ່ງອອກ. ປະຈຸບັນກໍາລັງເຮັດການວິເຄາະເພີ່ມ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈບັນຫາດີຂຶ້ນອີກເມື່ອກ່າວເຖິງເລື່ອງ “ການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດນອກລະບົບ”.

ຜະລິດຕະພາບຂອງບໍລິສັດ

ຜະລິດຕະພາບດ້ານແຮງງານ ຂອງ ສປປ ລາວ ຍັງຕໍ່າ. ໂດຍການນໍາໃຊ້ຂໍ້ມູນບໍລິສັດ ຜະລິດຕະພາບດ້ານແຮງງານ ແມ່ນຄິດໄລ່ດ້ວຍການຫັກຄ່າວັດຖຸ ຕົບ ແລະ ຄ່າປັດໃຈການຜະລິດລະຫວ່າງກາງ ອອກຈາກເງິນທີ່ໄດ້ຈາກການຂາຍ ແລະ ເອົາໄປຫານໃຫ້ຈໍານວນຄົນງານທີ່ເຮັດວຽກປະຈໍາເດັມເວລາ. ຄ່າກາງຂອງຜະລິດຕະພາບແຮງງານແມ່ນປະມານ 4,600 USD ຊຶ່ງ 10% ຕໍ່າກວ່າຜະລິດຕະພາບແຮງງານຂອງ ກໍາປູເຈຍ ຫລື ໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງ ຜະລິດຕະພາບແຮງງານຢູ່ຫວຽດນາມ. ໃນຂະແໜງຕັດຫຍິບ ຄ່າກາງຂອງຜະລິດຕະພາບແຮງງານ ຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນຄ້າຍຄືກັບປະເທດທີ່ສົມ ທຽບ ແຕ່ວ່າຜະລິດຕະພາບແຮງງານໃນຂະແໜງປຸງແຕ່ງອາຫານແມ່ນຍັງຕໍ່າກວ່າ. ບັນດາບໍລິສັດທີ່ເຮັດທຸລະກິດຂາຍຍ່ອຍ ແລະ ບໍລິການ ຍັງມີຜະ ລິດຕະພາບແຮງງານຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າໃນ ສປປ ລາວ. ຜະລິດຕະພາບແຮງງານໂດຍລວມ ຍັງບໍ່ທັນປ່ຽນແປງຫລາຍໃນທາງສະຖິຕິ ລະຫວ່າງປີ 2009 ຫາ 2016.

ໃນຂະນະທີ່ ຜະລິດຕະພາບແຮງງານຂອງບໍລິສັດຢູ່ລະດັບກາງ ຂ້ອນຂ້າງສົມທຽບໄດ້ກັບບັນດາບໍລິສັດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ທີ່ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດເພື່ອນບ້ານ, ແຕ່ ບໍລິສັດທີ່ມີຜະລິດຕະພາບສູງກວ່າ ໃນ ສປປ ລາວ ພັດຍັງຕາມຫຼັງໄກຈາກ ບັນດາບໍລິສັດທີ່ມີຜະລິດຕະພາບສູງກວ່າ ໃນພາກພື້ນ. ມີບາງຄວາມ ເຫັນ ອາດເວົ້າວ່າ ບັນດາບໍລິສັດທີ່ມີປະສິດທິພາບສູງໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນສາມາດແຂ່ງຂັນ ໃນພາກພື້ນໄດ້ແລ້ວ, ແຕ່ຂໍ້ມູນຕົວຈິງ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ບັນດາບໍລິສັດໃຫຍ່ໃນອັນດັບຕົ້ນໆຂອງປະເທດ ຍັງບໍ່ທັນສາມາດແຂ່ງຂັນກັບ ບັນດາບໍລິສັດໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ອັນດັບຕົ້ນໆຂອງປະເທດເພື່ອນບ້ານໄດ້ເທື່ອ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: 10% ຂອງບັນດາບໍລິສັດທີ່ຕິດອັນດັບຕົ້ນທີ່ມີຜະລິດຕະພາບສູງ ໃນ ສປປ ລາວ ສາມາດຜະລິດໄດ້ພຽງແຕ່ 20,967 USD ຕໍ່ ແຮງງານຄົນໜຶ່ງ, ຖ້າທຽບໃສ່ 10% ຂອງບັນດາບໍລິສັດທີ່ຕິດອັນດັບຕົ້ນທີ່ມີຜະລິດຕະພາບສູງ ຂອງ ແລະ ຫວຽດນາມ ສາມາດຜະລິດໄດ້ 61,646 USD ແລະ ຂອງ ກໍາປູເຈຍ ສາມາດຜະລິດໄດ້ 93,378 USD. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ຫລາຍກວ່າ 3 ໃນ 4 ຂອງບໍລິສັດໃນຫວຽດນາມ ແມ່ນມີຜົນຜະລິດຫຼາຍກວ່າ ບໍລິສັດຢູ່ລະດັບກາງ ໃນ ສປປ ລາວ.

ປະກົດວ່າມີຫລາຍບໍລິສັດທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ທຶນຫລາຍ ຊຶ່ງມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ວ່າ ບໍລິສັດເຫລົ່ານັ້ນ ອາດແຈ້ງທຶນດໍາເນີນທຸລະກິດບໍ່ຄົບຖ້ວນແບບເປັນການ ປະພຶດທີ່ເກີດຂຶ້ນທົ່ວໄປ. ບໍລິສັດໃຊ້ທຶນໜ້ອຍຕໍ່ຫົວໜ່ວຍແຮງງານໜຶ່ງ ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ແຮງງານຈໍານວນຫລາຍແທນ. ຄ່າ ແຮງງານແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າ ແຕ່ວ່າກໍ່ຂ້ອນຂ້າງສູງຖ້າທຽບໃສ່ການຜະລິດ ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄົນງານມີທຶນຮອນດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດຕໍ່າ (ໝາຍຄວາມວ່າ ມີການສຶກສາຕໍ່າ ຫລື ບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ). ສິ່ງນີ້ໄດ້ຮັບການຍືນຍັນຈາກບັນດາບໍລິສັດທີ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມກັງວົນຂອງພວກເຂົາ ກ່ຽວກັບລະດັບສີມືແຮງງານ ແລະ ລະດັບການສຶກສາຕາມທີ່ເປັນຢູ່. ມີພຽງປະມານ 10 ເປີເຊັນຂອງຄົນງານໃນ ສປປ ລາວ ທີ່ຮຽນຈົບຂັ້ນມັດທະຍົມ ແລະ ມີ 5 ເປີເຊັນທີ່ໄດ້ຮຽນວິຊາຊີບ ຫລື ການສຶກສາຂັ້ນສູງ ໂດຍອີງຕາມຂໍ້ມູນ ປີ 2013. ການບົ່ງບອກກ່ຽວກັບທຶນຮອນດ້ານຊັບພະຍາກອນມະ ນຸດຕໍ່າ ແມ່ນພົວພັນກັບຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບຂອງການຮຽນໃນໂຮງຮຽນຢູ່ລະດັບອ່ອນ. ລະດັບການສຶກສາຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນຈົບມັດທະຍົມໃນ ສປປ ລາວ ເກືອບເທົ່າກັບລະດັບຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ທີ່ຮຽນຈົບຂັ້ນປະຖົມເທົ່ານັ້ນໃນ ປະເທດຫວຽດນາມ (ອີງຕາມຂໍ້ມູນການສໍາຫລວດຄົວເຮືອນ STEP ໃນປີ 2011/2012 ໂດຍໄດ້ລາຍງານໃນ ບົດລາຍງານການພັດທະນາ ໃນ ສປປ ລາວ ປີ 2014). ສາເຫດຂອງຜະລິດຕະພາບແຮງງານຕໍ່າອາດ ເປັນຍ້ອນການໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີເກົ່າ, ວິທີການການຄຸ້ມຄອງທີ່ບໍ່ປັບປຸງ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການລົງທຶນທີ່ຍັງອ່ອນແອ.